

jøkriminalitet. Den kommer frem i januar i år som en sag, som man pludselig skal forholde sig til, og som ingen har diskuteret på forhånd, og som ingen var klar over at ministeren havde tænkt sig at stille. Og at Europol skal tage opgaven er altså et problem, når man endnu ikke rigtig ved, hvordan det her Europol kommer til at løfte de opgaver, det allerede har.

Det har været en diskussion, vi har haft i Europaudvalget og i Retsudvalget, og ministeren har også selv erkendt, at Europol endnu ikke har fundet sine ben. Det er en ganske lille enhed, vi taler om, og alligevel vælger man så at putte nye opgaver i hovedet på det. Det synes vi ikke er et udtryk for et ønske om åbenhed og inddragelse af organisationer og kloge folk, der måske kunne bidrage til at udvikle projektet.

De to taler, vi har hørt i dag fra ministrene, virker i virkeligheden mere, som om regeringen ønsker at gå videre i en anden retning, nemlig i retning af at ophæve den retlige undtagelse, og det er ikke SF's politik.

SF's begrundelse for at fastholde samarbejdet om retlige og indre anliggender som et mellemstatsligt samarbejde var og er, at det sammen med fælles mønt, fælles forsvar og fælles borgerskab er kernen i et lands identitet. Hvem vil straffe og hvordan? Hvem skal bo i landet og på hvilke vilkår? Det er et centralt omdrejningspunkt i det nationale råderum. En overførsel af dette område til overstatsligt niveau vil såvel på kort som på lang sigt få meget stor betydning for hele samfundets udvikling.

Den undtagelse er blevet sat under et voldsomt pres for ikke at sige delvis undergravet ved Amsterdamtraktaten som en direkte konsekvens af, at Schengen blev integreret i Unionen trods løfter til befolkningen om at fastholde undtagelserne før og under og efter regeringskonferencen.

Således fik Danmark i Edinburgh en aftale, der skulle garantere, at indre og retlige anliggender ville blive overført til søjle 1 og dermed gjort overnationale, men i et overnationalt samarbejde, som vi er i nu, på et mellemstatsligt niveau. Så der skal altså mere end almindelig juridisk finurlighed til at forklare befolkningen, at vi stadig har en undtagelse, som står fast.

Man kan jo diskutere, om det formelle er i orden, og det gør vi også. Men for os ser det nu ud til, at begge ministres snak om åbenhed i udformningen af det retlige samarbejde for juni 1998 til januar 1999 er blevet reduceret til kun at

dreje sig om, hvordan vi skal få en åben debat rettet mod en folkeafstemning, der kan ophæve undtagelsen.

Det gør imidlertid ikke, at vores forslag til vedtagelse fra juni 1998 bliver mindre aktuelt, og det er derfor, vi har genfremsat det, godt nok i en tillempet udgave.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det er lidt ærgerligt, at vi i de debatter, vi har, som jo ellers kunne have været meget, meget spændende og givtige, ofte skal tilbage til historieskrivningen, men det finder jeg nødvendigt igen i forhold til det, fru Pernille Frahm er inde på. Jeg tror, at bare vi kunne få det fælles grundlag, den fælles forståelse, ville det være vigtigt, også af hensyn til den konstruktive del af debatten.

I Maastrichttraktaten, som var den, Danmark tog sine forbehold ud fra, var det allerede forudsat, at en række områder kunne flyttes fra søjle 3 til søjle 1. Det var det, vi fik vores undtagelse fra, dette søjlespring fra søjle 3 til søjle 1. Det var Danmark, der fik et forbehold. Det var ikke de andre lande. De sagde ikke, at de ville have forbehold fra det, der stod i Maastrichttraktaten. Vi krævede heller ikke af dem, at de skulle tage et forbehold.

Vi kom til dem og sagde, at vi gerne ville have et forbehold. Det burde SF kunne huske, for SF var jo et af de partier, der var med til at forhandle, efter at vi den 2. juni fik nej til Amsterdamtraktaten. Netop SF burde jo huske, at det var det danske forbehold, ikke de andres.

Så sker det med Amsterdamtraktaten, at de andre siger: Jamen det i Maastrichttraktaten, som vi sagde vi kunne flytte fra søjle 3 til søjle 1, har vi jo ikke flyttet, siden Maastrichttraktaten trådte i kraft. Nu gør vi det så i forbindelse med Amsterdamtraktaten. Det er så her, det danske forbehold træder ind.

Danmark er ikke forpligtet af de søjlespring, der bliver gennemført i forhold til en videreudvikling på et fællesskabsretligt grundlag. Danmark deltager alene i det, der flyttes på det mellemstatslige niveau, videreudvikling er vi ikke forpligtet af. Der må vi så se på den videreudvikling, når vi ser den. Vi må så se på, hvad de udvikler, og om det er noget, vi vil være forpligtet af, og hvis Danmark, regeringen og et flertal i Folketinget siger ja, må vi så forhandle med de andre, på hvilket grundlag Danmark kan være med.